

НЕДЕЉА СЛЕПОГ

Шесте недеље од Пасхе, прослављамо чудо које је наш Господ и Спаситељ Исус Христос учинио на човеку слепом од рођења. Често се понавља да Јеванђеље по Јовану открива Христа као Светлост света. У овом јеванђељском сведочанству, Христос, пре него што ће обновити вид слепом човеку, објашњава да Он јесте Источник светлости: *„Мени ваља чинити дела Онога који ме посла, док је дан. Долази ноћ када нико не може радити. Док сам у свету, Светлост сам свету“* (Јован 9, 4-5).

Човек кога је Исус исцелио овог дана био је слеп од рођења. Господ не обнавља само његов вид, Он не лечи напросто један болестан орган, већ изводи потпуно атрофиране очи из ништавила слепила. Он даје светлост човеку који од рођења није знао ни за шта осим за мрак. Син Божији узима блато и меша га са својом пљувачком, и тиме понавља и обнавља чин стварања, како је описан у Библији: „Господ Бог створи човека од праха земаљског“ (1. Мојсијева 2, 7).

Пре него што је Христос учинио чудо, ученици су га питали: „Учитељу, ко саграши, овај или родитељи његови, те се роди слеп“? Ово је питање које сами себи увек постављамо када нам се догоди нека несрећа. Без неке посебне намере и упркос нама самима, ми увек тражимо узрок зла који нас је задесио, сматрајући га казном. Ми, дакле, поступамо као Јовови пријатељи. Ако Јов пати, значи да је грешио, и Бог га, како они кажу, кажњава да би се покајао.

Али, Јов зна да је невин и убеђен је да га Бог неће оставити у патњама: „Али, знам да је жив мој Искупитељ“; „Нека Бог позна моју доброту“ (Јов 19, 25 и 31, 6). Иако наглашава своју невиност, Јов пита Бога за смисао свога страдања. Иако изнемогао од жалости, Јов ипак остаје веран Богу током кушања и клања се Богу свемоћноме.

Свако се пита: одакле долази зло? На ово питање Књига о Јову даје следећи одговор: „зло не долази од Бога“. Пажљиво прочитајмо пролог књиге о Јову. Видимо да Бог допушта да будемо стављени на кушање, али да не испоручује свога слугу

зломе, то јест сатани. „А Господ рече сатани: Ево ти га у руке, али му душу не дирај“ (Јов 2, 6). Јов седи у пепелу, изгубивши све, али одбија да ропће, против Бога и одговара својој жени: „Добро смо примили од Бога, а зло зар нећемо примити?“. (Јов 2, 1). Долазак Сина Божијег у свет, Његово Оваплоћење, заиста нам потврђује да Бог није оставио род људски у беди, и да на себе прима све патње света. Јов који седи у пепелу, исмејан од свију – то је Христос на крсту.

Вратимо се на човека који беше од рођења слеп. Одговор који Исус даје својим ученицима код Силоамске бање у погледу овог човека и његовог зла је загонетно: „Не саграши ни он ни родитељи његови, него да се јаве Божија дела на њему“. На први поглед, чудо које следи непосредно након ових речи, уствари пројављује дело Божије. Ми смо задовољни одговором, јер слепи човек истог тренутка бива излечен, али такође знамо и то да се свака Христова реч у Јеванђељу односи на све људе. Данас, суочен са болешћу, са масама хендикепираних, ми још увек постављамо исто питање: „Који је смисао људских патњи?“.

Хајде да се научимо следећој поуци из Књиге о Јову: видевши страдања других људи, треба да ћутимо, у страху да Бог не суди нашој безосећајности, као што је учинио са Јовова три пријатеља, која онако самоуверено саветоваху страдалника. Боље је делати него говорити. Хајде да не држимо говоре о патњи и хајде да будемо од стварне помоћи нашим ближњима, које сусрећемо стално и свуда у нашим животима.

И ако се у свом животу сусретнемо са патњама, ако је дошао ред и на нас да их осетимо, немојмо губити наду. Као Јов, сећајмо се да је Бог бранитељ оних који пате, да је близу свих ожалошћених: „Јер пошто је и сам страдао будући кушан, зато може помоћи онима који бивају кушани“ (Јеврејима 2, 18)

crkvasvetogilije.com/%D0%BD%D0%B5%D0%B4%D0%B5%D1%99%D0%B0-%D1%81%D0%BB%D0%B5%D0%BF%D0%BE%D0%B3/